

kunde standse. Jeg mener, som sagt, at under en Pest, under en Landesfarst, som er lig med en Krig, bør man ikke spare paa at lægge stor Magt i Myndighedernes Hænder, men med det Samme skal man forlange, at Staten betaler, og derfor holder jeg bestemt paa, og vil tilraade, at under de store Sygdomme, der ere nævnte i Paragrafen, udræder Statskassen $\frac{9}{10}$ og Kommunen kun $\frac{1}{10}$. Med Hensyn til det Par Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede Medlem fra Næstved (Veth) har jeg nogen Betænkelse ved Vædringsforslaget til § 5, fordi jeg er bange for, at det vil føre til adskillige praktiske Vanskeligheder. Derimod har jeg ikke mindste Betænkelse ved at stemme for det Vædringsforslag, som det ærede Medlem har stillet til § 21, hvilket jeg i det Hele taget fandt blev vel begrundet af min ærede Ræbo til høire (Tauber). Den Begrundelse, som min ærede Ræbo derimod gav af det ærede Medlems Vædringsforslag til § 5, kunde jeg ikke ganske tiltræde. Det er muligt, at jeg ser feil, men saaledes staar Sagen for mig i Dieblirket.

Justitsministeren (Nellemann): Af de foreliggende Vædringsforslag skal jeg først omtale Vædringsforslaget til § 1, 2det Stykke, og jeg vil da forudstikke den Bemærkning, at det ikke har været mig muligt at se, hvorfor dette Spørgsmaal om § 1, 2det Stykke skulde have nogen særlig principiel Vigtighed. Det tror jeg slet ikke, det har. Tanken, hvorpaa dette andet Stykke i § 1 hviler, er kun den, at, naar Epidemier indtræde, og navnlig, naar de faae et noget større Omfang, vil det ikke være muligt for Sundhedskommissionen selv at varetage Alt, hvad der skal varetages, men der vil blive en Mængde specielle Hverv, som den maa have Hjælp til af Andre. Det forekommer mig da, at Intet er naturligere, end at denne Hjælp ydes af vedkommende kommunale Raad. Her er jo ikke Tale om nogen Magtudøvelse for Fornøielse's Skyld, som man skal være griff efter, og som det vil være en stor Behagelighed at komme i Besiddelse af, men her er Tale om et meget betydeligt Offer, som de Mænd af det kommunale Raad, der gaa ind i Sundhedskommissionen, yde deres Medmennesker. De paatage sig en meget besværlig og under visse Omstændigheder for deres egen Person farlig Gjerning; og, naar de derfor ikke kunne overkomme Alt, og der skal ydes dem Bistand, saa synes jeg, at Intet er naturligere, end at de faae den af deres Kolleger i Kommunalraadet, og Andet gaar 2det Stykke i § 1 jo ikke ud paa. Hvis man vil det, saa blive de Folk jo nødt til at søge saadan

Hjælp privat, at henvende sig til deres Medborgere og faae dem til frivillig at paatage sig det. Jeg tror nu nok, at der under saadanne alvorlige Forhold i Almindelighed vil findes Borgersind nok til, at der ogsaa vil findes Nogen, som ere rede til at paatage sig dette Hverv, men siklert er det jo ogsaa ikke, og, dersom saadanne Folk ikke findes, der frivillig ville overtage dette Hverv, saa vil man komme i en meget stor Forlegenhed, der vil komme til at gaa ud over Publikum, over Befolkningen. Jeg skal derfor overfor de stillede Vædringsforslag kun omtale dette, at, medens jeg kan gaa ind paa det af Udvalgets Flertal stillede Vædringsforslag, fordi jeg mener, at det ikke i Principet forandrer noget Væsentligt i § 1 2det Stykke, saa synes jeg derimod, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at gaa ind paa Mindretallets Forslag. Jeg veed ikke, hvorfor man skal fritage de øvrige Medlemmer af Kommunalbestyrelsen for at yde deres Kolleger, der paatage sig den meget større og besværligere Del af Vættet, denne akcesoriske Bistand, som § 1, 2det Stykke hjemler, og jeg vil altsaa paa dette Punkt anbefale det af Udvalgets Flertal stillede Vædringsforslag. — Jeg kommer nu til de Forslag, der vedrøre § 4. Jeg skal da først gjøre den Bemærkning overfor det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber), at det egentlig ikke var mig ganske klart, hvad han vilde, saaledes som Sagen ligger for, da han ikke har stillet noget Vædringsforslag. Men til det, han jagde, vil jeg først og fremmest bemærke, at denne Udgang til, denne Ret til at forlange, at Beboerne strax skulle flytte ud, er et aldeles nødvendigt Tilbehør til den hele Forfrist, dersom den skal gjøre den tilsigtede Nytte. Thi hele Bestemmelsen skal jo ikke anvendes undtagen under saadanne Forhold, hvor det er nødvendigt at skaffe et Lokale, hvor Syge kunne anbringes, og hvor de kunne være isolerede, og dermed maa nødvendigvis følge, at man kan forlange dette Lokales øieblikke-Ryddeliggjørelse. Der maa have Myndighed hertil; thi det er jo i mange Tilfælde det vigtigste Middel mod Sygdommen. Skal den eller nogle Enkeltes Vrangvillie være til Hinder, saaledes at man ikke kunne komme i Besiddelse af det fornødne Lokale strax, da er den Myndighed, der her omtales, til ingen Nytte, og da vil det virke i høi Grad skadeligt tilbage paa Forholdsreglerne til at bekæmpe Epidemien. Jeg maa derfor gaa ud fra, at en saadan Myndighed til at expropriere til Isolationslokaler og til Hospitalslokaler nødvendigvis maa være forbunden med Ret til at forlange den Bygning, man